

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ίρλιακούν και πρώτον απαριθμούντες χρόνον
έδραβον εν και πάλιν στήν γήν των Παρθενώνων

ΧΩρα κι' άνιακόσα και δεκαοκτώ,
νάνα τό Ταμείο σ' έλους άνοικτό.

Γράμματα και συνδρομα — δι' εθελείας πρόξेमέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δικτὸ φράγκα είναι μόνο.
Για τὰ ξένα όμως μέση — δέκα φράγκα και 'στο χέρι.

Εις γγώσιν φέρομεν παντός εθμούσου τσελεπή
διε πωλούμεν σάματα « Ρωμοῦ » άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος δι' έξου θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομειών τέλη.

Ίούλιος, δγδόη κι' εικοστή,
άτιμούσφαιρα τὰ μάστιχα ζεστή.

Χίλια τετρακόσια και τριάντα,
νά μαξ άγγέλλουσα συμβάντα.

« Ίσπου λής και Περικλέτος,
ό καθέν κς νέτος σκέτος.

Α

Φ. — Κι' άν σκεφθής κι' άν ύποθέσης, Περικέτο μου
πώς ο πόλεμος τελειώνει. [κωθώνι,
κι' άν τυχαίως τώρα γίνη
άπροσδόκητος ειρήνη.

Κι' άν οι Πρώσοι κάτω ρίξουν
τάραματά των, και κηρύξουν
κήρυγμα χαράς παντού.

Κι' άν ο Κάιζερ στενάξη
έκισθέων, και φωνάξη:
ήμαρτον, γαγιγίς όλντού.

Κι' άν αμιπόλλους και ποικίλους
Χίνδεμπουργ άρηίφλους
τοίς τσακώσουν, κοκαλιάρη,
και τοίς στελλουν εις τέν Άρη.

Κι' άν μετά σειράν τσαούτων καταπληκτικῶν συμβάν-
γιν' ειρήνη τέλος πάντων, [των

κι' άν στήν τροχιάν την πρώτην
επανελθῆ κάθε σφαίρα,
και δέν βλέπης κι' έδω σφρα
έξημμένον πατριώτην.

Τότε και σὺ θα κλαίς,
μαζί μου γοερός,
τότε και σὺ θα λές:

« Ας ξαναλθῆ, Θεέ μου,
έκεινος ο καιρός
του τρομεροῦ πολέμου.

Τότε διη τότε σάχλα, πληξίς άναρά,
και νέα συμφορά.
Θά λείψουν συγκινήσεις,
και μήτε για τομεις
θα κάνουμε κι' έμεις
σαν τώρα συζητήσεις.

Θά πληττωμε, θα σκάνουμε,
την μοίρα μας θα κλαίμε..
τί διάβολο θα κάνουμε,
τί διάβολο θα λέμε.

Φαντάσου να μὴ βλέπης ἀπανταχοῦ τῆς γῆς
θεάματα σφαγῆς.
Φαντάσου, Περικλέτο, νὰ μὴν κιντῆς σὰν τώρα
θηρία σαρκόβορα...

Φαντάσου, βρε, νὰ χάσκης σὰν γέρο κουενές,
χωρὶς τὰ δῶδ σου μάτια
νὰ τέρωπται σὲ τόσας σάρκες ἀνθρωπιναις,
ποῦ γίνονται κομμάτια.

Φαντάσου, Περικλέτο, νὰ ζῆς ζῶην εἰρήνης
μὲ τόσην ἀηδῖαν,
καὶ δίχως εὐωδῖαν
εὐόδου πτωματῆς.

Τότε καὶ σὺ θὰ σπάσης τὴν ἐξόλην σου κούτρα,
ὅπου δὲν εἶχε γνάσι,
τότε μὲ τὴν εἰρήνην θὰ κατεβάσουν μοῦτρα
κὶ ἔροπλισται καμπόσι.

B.

Π. — Ἀλήθεια λές, βρε Φασουλή... φαντάζομαι κὶ
τί συμφορὰ θὰ γίνῃ [ἐγὼ
μὲ τούτη τὴν εἰρήνην,
καὶ κλείνω πᾶ τὸ στόμα μου κὶ ἀρχίζω νὰ σιγῶ.

Δὲν θὰ κιντῆς σὰν σήμερα πολλῶν μυθῶδεις πλοῦ-
[τους,
κὶ ὅπως ἐμεῖς ἐμάθαμε μὲ τοὺς πολέμους τούτους,
ποῦ δὲν μποροῦμε μὴ ἀ στιγμῇ ὅτ' αὐγὰ μὰς νὰ καθί-
[σομε,
θαρρῶ πῶς δύσκολα πολλὰ θὰ ξανασυνειθίσωμε
σὲ μιὰς ζωῆς εἰρηνικῆς μεγάλῃ σαχλαμάρα
χωρὶς καμμιὰ συγκίνηση, χωρὶς καμμιὰ τρομάρα.

Μὴτ' ἐπάνω, μὴτε κάτω μιχαυμένην τρικυμία,
μπτύμας δὲν θὰ μὸς ζαλιζούν,
Πρῶσοι δὲν θὰ τροπιλλούν
πληγωμένους, νοσοκόμους, καὶ πλωτὰ νοσοκομεῖα.

Τότε πλέον δὲν θ' ἀκούς πῶς πετάχθηκε ὅτ'ο κάρρο
κάθε διεθνῆς συνθήκη,
μὴτε πῶς οἱ Μπολσεβίκοι
ἐμπερδέψανε τὸν Τσάρο.

Τότε πᾶ χωρὶς δελτία θὰ χαρταίνης, κακο-
[μολίης,
ὅπως καὶ τὰ πρῶτη χρόνια,
καὶ δὲν θάχης πανηγύρι
ὅταν βροίσκης μακαρόνια.

Τότε ζάχαρη, καφές,
καὶ λογῆς λογῆς τροφαίς,

τότε καθενὸς χρεϊόδους ὅπως ἄλλοτε πληθῶρα,
καὶ παπούτσι ἀνὸν θὰ κἀνης μ' ἐκατὸ δραγμαῖς σὰν [τῶρα.
Τάτροσοδὸκτη θὰ λείψουν καὶ τὰ τόσα ξαφνικά,
μὴτε κάρβουνα θὰ πέρνης ἐβδομήντα τὴν ὀκά.
Μὴτε Βουλγαρομανεῖς θ' ἀπαντῆς χρυσοκαυθάρους,
ἀλλὰ μὴτε μερικαῖς
Ἐμγκρίναις παστρικάις
δὲν θὰ βκέπης νὰ ποθοῖν μὲ λαχτᾶρα τοὺς Βουλγα-
[ρους.

Τότε πᾶ κὶ ὁ Φερδινάνδος δὲν θὰ φεύγῃ σὰν καὶ [τῶρα
μὲ τὰ δύο τὰ παιδιὰ του καὶ μὲ τὴν Ἐλεονώρα,
καὶ κανέναν δὲν θὰ ἐξῆρ τί μεγάλο μυστικὸ
ὅτ'ο ταξεῖδι τοῦ Κοβούργου κἀύεται τὸ ξαφνικό.

Τότε πᾶ κὶ ὁ Ραδοσλάβος δὲν θὰ πέρνη, βρε κη-
[δρὸ καὶ τρεῖς δραγμαῖς τὴν χῆνα, [φήνα,
καὶ πενήντα ὅτους Συμμάχους Γερμανοὺς θὰ τὴν
μ' ἐν ἀδελφικό φιλή. [πουλή]

Τότε σάχλας ἐποχή,
μὴτε μάχης ἰαχή,
μὴτε μακελλεῖο πολέμου,
μὴτε τόσα φρονικά,
κὶ ἔνας κὶ ἄλλος ἀδελφέ μου,
θὰ πεδαίνῃ φυσικά.

Γ.

Φ. — Τί βίος ἀνυπόφορος!... τροφιμὸν ἀφθονία,
κὶ ἡ πρὶν μονοτονία,
καὶ κατὶ μπακαλόγατοι θάχουν πολλὰ σεκλέτη,
ποῦ τρεῖν καὶ πίνουν σήμερὰ ὅτ' ἀ πέντε Βιλαῆτια.

Τότε τὴν αἰσχροκέρδειαν κανεῖς δὲν θὰ σπουδαίη,
μὴτε κανέναν μ' ἐκατὸ χίλια θὰ θησαυρίζη,
κὶ ὁ Γούναρης εἰς τὴν Κοροσική δὲν θὰ διασκεδάξῃ,
κὶ ὁ Λάμπος εἰς τὴν Σκόπελο δὲν θὰ παραθερίζῃ.

Τότε καὶ μόνος καὶ μ' ἐμὰς
θὰ σκουῖνης καὶ θὰ βλαστημᾶς
ἀθάνατα τὴν ὕρα.

Ποῦ τῆς εἰρήνης τὰγάθᾶ
ἐπόθησε, κολοκυθᾶ,
καὶ τὰφθονὰ τῆς δῶρα.

Καὶ τότε θὰ παρακαλῆς πᾶν πνεῦμα καταχθόνιο
δυνάμειος ἀγρίας
νὰ ξαναμπῆ ὅτ'ὸν Κάϊξερ ἐκεῖνο τὸ δαιμόνιον
τῆς κοσμοκρατορίας,
κὶ ἔνας καινούργιος πόλεμος κὶ ἄλλῃ καινούριμ μπόρα
μὴ ποικιλία ὅτῃ ζωῇ νὰ δώσῃ σὰν καὶ τώρα.